

In dankbare herinnering aan

Bernardus Johannes Oude Reimer

weduwnaar van

Geertruida Maria Johanna Platvoet

Hij werd geboren in Hengelo (Ov.) op
4 november 1911.

Op 10 februari 1991 is hij daar in het ziekenhuis overleden. Na de viering in de parochiekerk, hebben we op 15 februari afscheid van hem genomen in het crematorium in Usselo.

We hebben het zien aankomen: het hoefde niet meer. Want het verhaal was af. Het levensboek kon dicht. Hij wilde Moeder achterna. Zo was hun leven; zo is hun sterven. Twee mensen, vergroeid met elkaar. Een leven vol liefde en werken. Vol zorg voor het dagelijks brood. Voor zijn eigen gezin en als bakker voor ontelbare stadsgenoten. Ziek worden kon niet, want dan hadden de mensen niet te eten. In het werk was hij hard voor zichzelf.

Maar naar anderen was hij heel gevoelig. Hij schaamde zich niet voor zijn emoties. Hij had een ruim en goed hart. Die goedheid gold zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen. Maar ook zijn overige familie en vrienden. Zijn laatste levensfase werd getekend door ziekte. Pijn en zorg troffen hem méér dan hij naar buiten wilde laten merken. Hij was dankbaar voor alle trouwe zorg en aandacht. Dat gaf hem moed om te vechten, totdat hij de zin van het vechten niet meer zag. Toen was sterven voor hem geen bedreiging meer van het leven; maar een bevrijding naar een ander, beter leven. In zijn werkzame leven heeft hij ervaren, dat de mens niet leeft van brood alleen. Dat geloof heeft hij doorgegeven; daaruit leefde hij; daarom ook wist hij te geven aan wie nodig had.

Als je terugkijkt op zo'n rijk leven, dan mag je vast vertrouwen dat hij leeft. Gods woord was het voedsel voor zijn levensweg. Je hebt het woord van Jezus' zelf, dat wie dat brood eet, zal leven, voorgoed. Dat leven zal Vader goed doen; samen met Moeder thuis, voorgoed. Dat hij mag rusten in vrede.

Voor de bliken van medeleven zeggen wij u hartelijk dank.

Kinderen en kleinkinderen.